

PLANY WYNIKOWE
W ZAKRESIE I KLASY GIMNAZJUM
opracowane na podstawie materiałów katechetycznych
Jezus uczy i zbawia
z serii *W DRODZE DO EMAUS*

Działanie nauczyciela, w tym również katechety, jest ściśle związane z planowaniem, czyli ustalaniem celów, poszukiwaniem rozwiązań i podejmowaniem decyzji. Zakłada ono tym samym wybieranie najodpowiedniejszego rozwiązania w celu osiągnięcia sukcesu i to w nieodległym terminie. Podejmowane przez nauczyciela planowania nauczania obejmuje konstruowanie planu wynikowego i poszukiwanie możliwych do zaadaptowania wzorców.

B. Niemierko wyjaśnia, że „planowanie wynikowe w dydaktyce opiera się na jasno i realistycznie określonych wymaganiach programowych”, co w praktyce powinno uwzględniać zróżnicowane uzdolnienia uczniów. Stwierdzenie to zawiera w sobie przekonanie, że przygotowanie planu wynikowego wymaga jasnego ustalenia celów, dokonania doboru materiału nauczania, wyboru metod współpracy z uczniami oraz określenia i przeprowadzania kontroli, a także sprecyzowania zasad oceniania szkolnych osiągnięć uczniów. Oznacza to, że czynności nauczyciela w trakcie planowania muszą zostać poprzedzone analizą treści nauczania w trzech jej wymiarach: celów, materiału i wymagań.

Zrozumienie istoty planu wynikowego pozwoli uczynić z niego element własnego warsztatu pracy, a nie dokument, który trzeba dołączyć do akt szkolnych. Pociąga to za sobą przekonanie, że choć nie można opracować jednego, idealnego, wzorcowego planu wynikowego, to dobry plan wynikowy może być doskonałym instrumentem wspomagającym nauczyciela w organizowaniu całego procesu dydaktycznego. Jest dla nauczyciela sposobem uzyskania indywidualnego obrazu treści nauczania oraz poczucia porządku w jej ujęciu.

Konstruowanie planu wynikowego wymaga wyjątkowej precyzji i uwagi. Katechecie, który dokonuje syntezy planowanej treści nauczania, musi towarzyszyć nie tylko świadomość, że nie wszystkie cele szczegółowe mogą być zoperacjonalizowane, ale i przeświadczenie, że osiągnięcie tego, co wynika z wychowawczego czy inicjacyjnego wymiaru katechezy wymaga, oprócz umiejętności pedagogicznych, również czasu, a nade wszystko łaski Bożej. To przekonanie powinno także uwidocznić się w wybranej formie zapisu.

O żywotności planu wynikowego decydować może również jego forma. Każdy nauczyciel powinien sam opowiedzieć się, w jaki sposób udokumentować własne decyzje i wyniki przeprowadzonych przez siebie analiz, zarówno ze względu na układ, jak i styl. Powszechnie spotyka się propozycje zapisu planów wynikowych w formie tabelarycznej. Mimo zachowania tej samej formy, różnią się one propozycjami co do zawartości. B. Niemierko oprócz numeru i tematu lekcji ogranicza się do określenia wymagań na poszczególnych poziomach, natomiast M. Kłós rozszerza tabelę, proponując zapisanie – obok numeru i tematu jednostek lekcyjnych – tematów i numerów jednostek metodycznych, celów wyrażonych operacyjnie, materiału nauczania, planowanych technik i form pracy na lekcjach, materiałów i środków dydaktycznych, wymagań nauczycielskich oraz planowanych technik kontroli; zastrzega jednocześnie, że decyzje związane z tematami jednostek lekcyjnych, metodami i formami pracy, materiałami i środkami dydaktycznymi czy technikami kontroli zwykle bywają przedstawione w konspekcie zajęć.

Możliwość stosowania różnych form zapisu planu wynikowego świadczy o docenieniu idei indywidualności tego planu, wyrażonej w konieczności podejmowania samodzielnych decyzji na etapie planowania nauczycielskiego, któremu mogą okazać się pomocne zaproponowane poniżej elementy.

Na podstawie programu dokonano analizy materiału i opracowano propozycję wymagań. Zwrócono uwagę na syntetyczny charakter wymagań (bez wnikania w szczegóły). Przedstawiona propozycja w postaci tabelarycznej pozwala wstępnie ocenić hierarchię wymagań ze względu na cele i materiał.

Wyjaśnienia układu i treści tabeli:

1. Temat lekcji; pierwszy wpisywany do dziennika lekcyjnego, drugi do zeszytu ucznia.
2. Wymagania podstawowe obejmują wiadomości i umiejętności stosunkowo łatwe do opanowania, najpewniejsze naukowo, całkowicie niezbędne w dalszej nauce, bezpośrednio użyteczne.
3. Taksonomia celów nauczania (B. Niemierko, K. Ciżkowicz, J. Ochenduszko) poprzez zastosowanie czasowników operacyjnych z wyszczególnieniem poziomów:
 - wiadomości: zapamiętane (oznaczone literką A) i zrozumiane (oznaczone literką B);
 - umiejętności: stosowanie wiadomości w sytuacjach typowych (oznaczone literką C) oraz stosowanie wiadomości w sytuacjach problemowych (oznaczone literką D).

Informacje kolumny 3 odnoszą się do wymagań podstawowych.

4. Wymagania rozszerzone obejmują wiadomości i umiejętności umiarkowanie trudne do opanowania, w pewnym stopniu hipotetyczne, przydatne, bezpośrednio użyteczne oraz dopełniające; trudne do opanowania, twórcze, wyspecjalizowane, z dala od bezpośredniej użyteczności.

5. Taksonomia celów nauczania (B. Niemierko, K. Ciżkowicz, J. Ochenduszko) poprzez zastosowanie czasowników operacyjnych z wyszczególnieniem poziomów:

- wiadomości: zapamiętane (oznaczone literką A) i zrozumiane (oznaczone literką B);
- umiejętności: stosowanie wiadomości w sytuacjach typowych (oznaczone literką C) i stosowanie wiadomości w sytuacjach problemowych (oznaczone literką D).

Informacje kolumny 5 odnoszą się do wymagań rozszerzonych.

SEMESTR I

I. Słowo o sobie – poznajmy się

1. Temat	2. Wymagania podstawowe	3.	4. Wymagania rozszerzone	5.
1. Wspomaganie podejmowania odpowiedzialności za siebie i innych w nowej szkole. (Twoja szkoła – twoja klasa).	– dostrzega dary, które otrzymał od Boga – wyjaśnia znaczenie słowa „talent”	A B	– interpretuje przypowieść o talentach – uzasadnia, dlaczego powinien dzielić się swoimi uzdolnieniami	C D
2. Odkrywanie chrześcijańskiej motywacji uczestnictwa w katechezie. (Katecheza zwana religią).	– wskazuje błędne motywacje udziału w katechezie – tłumaczy, kto jest wezwany do udziału w katechezie i z czego to wynika	C D	– wylicza, co daje udział w katechezie szkolnej – wyjaśnia, jakie znaczenie w życiu człowieka ma katecheza	A B
3. Rozpoznawanie Jezusa na drodze swojego życia. (Początek drogi).	– wylicza drogowskazy, które Jezus postawił ochrzczonym na ich drodze życia – wyjaśnia, skąd pochodził smutek uczniów zmierzających do Emaus	A C	– opowiada o doświadczeniach uczniów idących do Emaus – tłumaczy, dlaczego w drodze do Emaus Jezus wyjaśnia uczniom Pisma	B D

II. Ziarna Słowa w świecie

4. Poszukiwanie w Objawieniu Bożym odpowiedzi na życiowe pytania. (Człowiek a tajemnica świata).	– poszukuje odpowiedzi płynącej z wiary – zastanawia się nad tajemnicami świata	D B	– wskazuje ograniczenia człowieka w rozwiązywaniu tajemnic świata – przyjmuje biblijne wyjaśnienie tajemnic świata	A C
5. Budzenie odpowiedzialności za chrześcijański kształt własnego życia. (Mój świat).	– wylicza drogowskazy do życia wiecznego, które Jezus przekazał wierzącym – wskazuje, gdzie człowiek wierzący może szukać pomocy w budowaniu pewnej przyszłości	A C	– przyjmuje odpowiedzialność za osiągnięcie życia wiecznego – analizuje teksty biblijne	B D
6. Ukazanie przyczyn obecności zła w świecie. (Dziwny jest nasz świat).	– interpretuje przypowieść o pszenicy i chwacie – wyjaśnia, jak chrześcijanin powinien patrzeć na świat, w którym zło łączy się z dobrem	B D	– wyjaśnia, dlaczego zło istnieje w świecie równoległe z dobrem – czuje się odpowiedzialny za eliminowanie zła	A C

7. Odkrywanie obecności Boga w świecie. (Bóg w świecie człowieka).	– wyjaśnia, na czym polega religijność – wymienia okoliczności, w jakich człowiek wyraża swój związek z Bogiem	C B	– wylicza powody zrywania przez człowieka kontaktu z Bogiem – zastanawia się, w jakich okolicznościach najczęściej odkrywamy Boga w swoim życiu	A D
8. Poznawanie zasad wiary różnych religii. (Ludzie szukają Boga).	– wymienia możliwości spotkania człowieka z Bogiem – tłumaczy, w jaki sposób członkowie Kościoła katolickiego powinni odnosić się do wyznawców innych religii	A D	– wyjaśnia, dlaczego ludzie oddają cześć Bogu – przedstawia podstawowe zasady wiary wyznawców buddyzmu, judaizmu, islamu, chrześcijaństwa	B C
9. Ukazanie historyczności Jezusa. (Jezus Chrystus).	– ukazuje wartość chrześcijańskich dokumentów potwierdzających życie i działalność Jezusa – odkrywa w Jezusie prawdziwego Boga i prawdziwego człowieka	C D	– wylicza dokumenty potwierdzające historyczne istnienie Jezusa – przybliża treść dokumentów historycznych opisujących działalność Chrystusa	A B
10. Rozpoznawanie tajemnicy Boga w przekazie Jezusa. (Jezus mówi o Bogu).	– przedstawia teksty biblijne, w których Jezus mówi o swoim Ojcu – opowiada, w jaki sposób Jezus mówi o Bogu	B A	– przyjmuje odpowiedzialność za usłyszane słowo o Bogu – uzasadnia, że Jezus najpełniej objawia Boga	C D
11. Wskazywanie prawdy o człowieku w nauczaniu Jezusa. (Jezus mówi o człowieku).	– charakteryzuje postacie biblijne – wyjaśnia, dlaczego godność człowieka nie może być naruszana	B D	– wykazuje, że jesteśmy umiłowanymi dziećmi Boga – wyjaśnia, jak Jezus patrzy na człowieka	C A

III. Słowa Ewangelii

12. Poznawanie procesu powstawania Ewangelii. (Od słów Jezusa do Ewangelii).	– wymienia czterech Ewangelistów – podaje daty powstania Ewangelii	A C	– wylicza etapy powstawania Ewangelii – wyjaśnia przyczyny różnic w opisywanych przez Ewangelistów wydarzeniach	B D
13. Odkrywanie tajemnicy Jezusa na kartach Ewangelii wg św. Marka. (Jezus – Syn Boży).	– opowiada o św. Marku, autorze Ewangelii – wskazuje myśl przewodnią Ewangelii św. Marka	B D	– wylicza cechy Jezusa, które św. Marek podkreśla w swojej Ewangelii – charakteryzuje Jezusa na podstawie wybranych tekstów Ewangelii Marka	A C
14. Poznanie obrazu Jezusa w Ewangelii wg św. Mateusza. (Jezus – nowy Mojżesz).	– tłumaczy, dlaczego mówiąc o Jezusie przywołujemy Mojżesza – charakteryzuje autora Ewangelii – św. Mateusza	D B	– wykazuje zależność między wypełnianiem przykazania miłości a zdobywaniem prawdziwej wolności – przedstawia podstawowe wiadomości na temat Ewangelii św. Mateusza	C A

15. Ukazanie Jezusa jako Pana i Zbawiciela na kartach Ewangelii wg św. Łukasza. (Jezus – Pan i Zbawiciel).	– wymienia główne przesłania Ewangelii św. Łukasza – wyjaśnia termin „uniwersalizm zbawienia”	A C	– rozumie, że nawrócenie jest warunkiem zbawienia – opisuje autora Ewangelii – św. Łukasza	D B
16. Dostrzeganie miłości Boga na podstawie Ewangelii wg św. Jana. (Jezus – Nauczyciel miłości).	– przedstawia autora Ewangelii – św. Jana – tłumaczy, co kryje się za słowem „miłość” w Ewangelii wg św. Jana	B D	– wyjaśnia, co dla niego znaczy miłość Boga – wskazuje przewodnie treści Ewangelii wg św. Jana	A C
17. Odkrywanie zmartwychwstałego Jezusa w życiu i działalności św. Pawła. (Jezus – zmartwychwstały Pan).	– opowiada o życiu i działalności św. Pawła – tłumaczy, jak św. Paweł rozumie rzeczywistość zmartwychwstania	A C	– wyjaśnia, jakiego Jezusa przedstawia św. Paweł w swoich listach – dowodzi, że zmartwychwstanie jest fundamentem naszej wiary w życie wieczne	B D
18. Ukazanie Jezusa jako najwyższego Kapłana na podstawie Listu do Hebrajczyków. (Jezus – najwyższy Kapłan).	– wyjaśnia pojęcie kapłaństwa – tłumaczy tytuł Jezusa „najwyższy Kapłan”	B D	– interpretuje wybrane fragmenty Listu do Hebrajczyków – objaśnia, na czym polega kapłaństwo ochrzczonych	C A
19. Przedstawienie obrazu pierwotnej wspólnoty chrześcijan na podstawie Dziejów Apostolskich. (We wspólnocie uczniów Chrystusa).	– opowiada wydarzenie Zesłania Ducha Świętego – wylicza zadania wynikające z przyjęcia chrztu świętego	C A	– przedstawia podstawowe informacje na temat Dziejów Apostolskich – opisuje, co charakteryzowało sposób życia pierwszych chrześcijan	B D
20. Wspieranie w walce ze złem w oparciu o Listu św. Pawła do Efezjan. (Mocni w Panu).	– przyjmuje odpowiedzialność za walkę ze złem – interpretuje biblijny tekst o „zbroi Bożej”	D C	– wylicza sposoby walki ze złem – przedstawia podstawowe treści Listu do Efezjan	A B
21. Kształtowanie postawy wierności Chrystusowi. (Wierni Panu).	– wyjaśnia, co znaczy być człowiekiem sumienia – opisuje, czym jest sumienie	C A	– tłumaczy, co decyduje o tym, że człowiek wierzący dochowuje wierności Chrystusowi do końca – charakteryzuje postawy chrześcijan wobec prześladowań	D B
22. Umacnianie integralności życia i wiary. (Miłosierni w Panu).	– wyjaśnia, czym są czyny miłosierdzia – wymienia wskazówki, których udzielił św. Jakub na temat życia wiarą	B A	– interpretuje poznany fragment Listu świętego Jakuba; – analizuje znaczenie związku wiary i czynów	C D
23. Odkrywanie chrześcijańskich zobowiązań wobec Pisma Świętego. (Nasza i moja Ewangelia o Jezusie).	– uzasadnia potrzebę czytania Biblii – uświadamia sobie odpowiedzialność za poznawanie treści Biblii	D C	– potrafi posługiwać się Pismem Świętym – określa, w jaki sposób jest możliwe podtrzymywanie wiary	A B

IV. Słowo Boże w Kościele

24. Rozpoznawanie zobowiązań wobec słowa i jego Siewcy. (Chrystus – Siewca słowa).	– opowiada, jakie są dzieje słowa Bożego przekazywanego przez wieki w Kościele – interpretuje przypowieść o siewcy	A C	– wskazuje, w jaki sposób Kościół wyjaśnia słowo Boże – uzasadnia wartość słowa Bożego	B D
25. Wspomaganie przyjęcia Biblii jako Księgi wiary. (Biblia Księgą Kościoła).	– posługuje się Biblią – ukazuje wartość Biblii	B D	– opisuje, jakie znaczenie dla jego życia może mieć księga Biblii – ukazuje aktualność słowa Bożego	C A
26. Ukazanie roli Ducha Świętego w Księdze Kościoła. (Duch Święty w Księdze Kościoła).	– wskazuje rolę Ducha Świętego w powstawaniu Biblii – wyjaśnia rzeczywistość podwójnego autorstwa ksiąg Pisma Świętego	C A	– tłumaczy, w czym kryje się tajemnica Pisma Świętego – wyjaśnia, co znaczy, że Biblia jest słowem Boga i człowieka	D B
27. Doświadczanie wiary w Tradycji Kościoła. (Tradycja Kościoła).	– definiuje pojęcie Tradycji – określa różnicę pomiędzy tradycjami a Tradycją	B D	– wykazuje, co łączy Pismo Święte i Tradycję Kościoła – wyjaśnia, w czym wyraża się Tradycja wiary	C A
28. Dostrzeganie świadectwa wiary Ojców Kościoła. (Nauczyciele wiary – Ojcowie Kościoła).	– wskazuje trzy zasady czytania i interpretowania Pisma Świętego w Kościele – wylicza prośby Modlitwy Pańskiej	C A	– wyjaśnia, jakie znaczenie mają Ojcowie dla współczesnego Kościoła – tłumaczy, komu przysługuje tytuł „Ojciec Kościoła”	D B
29. Poznawanie roli i znaczenia Urzędu Nauczycielskiego Kościoła. (Odpowiedzialny za skarb Słowa).	– wyjaśnia znaczenie Urzędu Nauczycielskiego Kościoła – uzasadnia, że Kościół ma prawo interpretować Boże Objawienie	D B	– wylicza zadania Magisterium Kościoła – określa formy współpracy z Urzędem Nauczycielskim Kościoła	A C
30. Ukazanie odpowiedzialności za rozwój zmysłu wiary. (Imię naszego Boga).	– wykazuje, co pomaga nam w poznawaniu i poprawnym rozumieniu wiary – wylicza sposoby wyrażania wiary przez chrześcijan	C A	– wykazuje, kiedy człowiek naraża się na zbłądzenie w wierze – definiuje pojęcie „zmysł wiary”	D B

SEMESTR II

V. Słowa wiary i nadziei

31. Poznawanie biblijnego przekazu na temat początku świata. (Tajemnica początku).	– streszcza biblijne opowiadanie o stworzeniu świata – opowiada o pięknie i tajemnicy świata i jego początku	C A	– informuje, w jaki sposób człowiek wierzący poszukuje odpowiedzi o początek świata – objaśnia, o czym należy pamiętać podczas czytania biblijnego opowiadania o stworzeniu	B D
32. Odkrywanie godności człowieka w dziele stwórczym Boga. (Człowiek w dziele stworzenia).	– tłumaczy, co świadczy o wyjątkowości człowieka w świecie – streszcza biblijne opisy stworzenia człowieka	D B	– opisuje, czym jest sumienie – wyjaśnia biblijną prawdę o człowieku	C A
33. Ukazanie źródła zła w świecie. (Skąd zło w stworzonym przez Boga dobrym świecie?).	– zauważa różne formy istnienia zła w świecie – rozważa, skąd w świecie, który Bóg stworzył jako dobry, jest tyle zła	A C	– wyjaśnia, co jest przyczyną zła – wykazuje, że człowiek nie jest bezsilny wobec zła	B D
34. Dostrzeganie ofiarowanej przez Boga możliwości wyzwolenia się od zła. (Od zła może wyzwolić...).	– definiuje, czym jest antropomorfizm – dowodzi zasadności nadziei wyzwolenia od zła	B D	– wlicza warunki, które musi spełnić człowiek, aby uwolnić się od zła – interpretuje obrazy z Protoewangelii	A C
35. Kształtowanie postawy posłuszeństwa i zaufania Bogu na wzór Abrahama. (Wyjdź z twojej ziemi rodzinnej).	– opisuje życie i historię Abrahama – przedstawia obietnice Boga przekazane Abrahamowi	A C	– wlicza możliwości okazywania Bogu posłuszeństwa i zaufania – wyjaśnia, że posłuszeństwo i zaufanie Bogu powinny decydować o naszych wyborach	B D
36. Odkrywanie działania Boga na rzecz wyzwolenia człowieka. (Wyprowadź mój lud z Egiptu).	– uzasadnia, że Bóg wyzwala człowieka z niewoli zła – porównuje Jezusa i Mojżesza	D B	– opowiada o życiu i historii Mojżesza – wlicza formy obecności Boga wśród swojego ludu	A C
37. Doświadczenie wyzwolenia od zła w przyjęciu Dekalogu. (Ja jestem Pan, twój Bóg).	– wlicza formy dochowywania wierności Bogu – wskazuje, w czym przejawia się wierność Boga wobec człowieka	A C	– wyjaśnia, dlaczego Bóg ma prawo oczekiwać od ludzi wierności – opowiada, co Bóg objawia o sobie w Dekalogu i jakie to ma znaczenie dla człowieka	B D
38. Ukazanie wypełniania się proroctw w Jezusie – potomku Dawida. (Namańsz tego, którego ci wskaże).	– wskazuje znaczenie działalności Samuela i Dawida dla współczesnych chrześcijan – przedstawia Dawida jako prowadzonego przez Boga	D B	– analizuje, w jaki sposób można dawać świadectwo o Bogu – charakteryzuje posłannictwo Samuela	C A
39. Uświadomienie religijnego znaczenia proroctw mesjańskich. (Oto mój Sługa, którego podtrzymuję).	– wskazuje, kim jest zapowiadany przez proroków Emmanuel – charakteryzuje posłannictwo proroka	A C	– wyjaśnia, komu przysługuje tytuł „Sługa Jahwe” – tłumaczy, na czym polega chrześcijańska nadzieja	B D

40. Dostrzeganie w Maryi wzoru zaufania i zawierzenia Bogu. (Błogosławiona jesteś, któraś uwierzyła).	– opowiada o zwiastowaniu Maryi – uzasadnia, dlaczego ludzie czczą Maryję	B D	– charakteryzuje postać św. Maksymiliana i jego zawierzenie Maryi – wyjaśnia, dlaczego Maryja jest wzorem wiary dla całego Kościoła	A C
41. Rozwijanie wiary w dobrego Boga obecnego w życiu człowieka. (Obecny i dobry).	– wylicza przymioty Boga – przedstawia wydarzenia biblijne potwierdzające bliskość Boga	A B	– wyjaśnia imię Boga „Jestem, który jestem” – opisuje, jaki obraz siebie objawia nam Bóg na kartach Pisma Świętego	C D

VI. Słowa, które wyzwalają

42. Ukazanie troski Boga o człowieka w Dekalogu. (Dziesięć słów Boga).	– analizuje, czym dla człowieka wierzącego jest prawo Boże – wylicza konsekwencje odrzucenia Bożych przykazań przez wierzących	C A	– wyjaśnia, dlaczego Bóg dał ludziom X Przykazań – dowodzi, że Dekalog jest wyrazem miłości Boga do człowieka	B D
43. Zgłębianie treści I przykazania Bożego. (Nie będziesz miał cudzych bogów przede Mną).	– uzasadnia, dlaczego Bóg powinien być dla nas najwyższą wartością – definiuje, czym jest adoracja	D B	– wymienia i charakteryzuje grzechy wobec I przykazania Bożego – wyjaśnia treść I przykazania Bożego	C A
44. Wspomaganie poszanowania imienia Boga – II przykazanie Boże. (Nie będziesz brał imienia Pana Boga twego nadaremno).	– opisuje, czego oczekuje Bóg, objawiając człowiekowi swoje imię – wyjaśnia, na czym polega nadużywanie imienia Bożego	A C	– analizuje postawy szacunku wobec imienia Bożego – charakteryzuje postawy przekraczające II przykazanie Boże	D B
45. Ukazanie sensu chrześcijańskiego przeżywania niedzieli – III przykazanie Boże. (Pamiętaj, abyś dzień święty święcił).	– wyjaśnia, czym dla chrześcijanina jest niedziela – analizuje III przykazanie Boże jako troskę Boga o odpoczynek człowieka	B D	– tłumaczy znaczenie i konieczność świętowania niedzieli – wylicza święta nakazane	C A
46. Kształtowanie szacunku wobec bliskich i znajomych – IV przykazanie Boże. (Czcij ojca swego i matkę swoją).	– wylicza konkretne sposoby realizacji IV przykazania Bożego – charakteryzuje, czego uczy nas IV przykazanie Boże	C A	– wskazuje, kogo dotyczy IV przykazanie Boże – wyjaśnia, jaką rolę w kontaktach z ludźmi spełnia IV przykazanie Boże	B D
47. Uczenie troski o zdrowie i życie – V przykazanie Boże. (Nie zabijaj).	– wykazuje, że życie i zdrowie człowieka jest wartością – informuje, czego dotyczy przykazanie „Nie zabijaj”	D B	– podkreśla potrzebę troski o życie w wymiarze duchowym – objaśnia, czego zakazuje Bóg w V przykazaniu	C A

48. Motywowanie do odpowiedzialności za siebie i innych – VI przykazanie Boże. (Nie cudzołóż).	– określa, przed czym Bóg broni człowieka w VI przykazaniu – wskazuje, co kryje w sobie treść VI przykazania	A C	– przestrzega przykazania „Nie cudzołóż” – odkrywa, jakiej miłości broni Bóg w VI przykazaniu	B D
49. Wspomaganie poszanowania prawa własności – VII przykazanie Boże. (Nie kradnij).	– wylicza wykroczenia przeciwko VII przykazaniu – uzasadnia, dlaczego VII przykazanie jest fundamentem ładu społecznego i gospodarczego	B D	– określa, jakie znaczenie dla kształtowania sumienia człowieka ma przestrzeganie VII przykazania – analizuje treść VII przykazania	A C
50. Zobowiązanie do życia w prawdzie – VIII przykazanie Boże. (Nie mów fałszywego świadectwa przeciw bliźniemu swemu).	– tłumaczy, dlaczego kłamstwo jest złem – uzasadnia, że kłamstwo jest jednym z najgroźniejszych sposobów niszczenia człowieka	A D	– określa, do czego zobowiązuje VIII przykazanie Boże – przekonuje o zgubnych skutkach kłamstwa	B C
51. Rozpoznawanie źródeł i konsekwencji pożądania – IX przykazanie Boże. (Nie pożądaj żony bliźniego swego).	– rozumie wartość IX przykazania Bożego – objaśnia, jak należy rozumieć zakaz Pana Boga wyrażony w IX przykazaniu	B C	– wskazuje, jakich wartości broni IX przykazanie Boże – wykazuje, że pożądliwość rodzi się ludzkim sercu	A D
52. Chrześcijańskie spojrzenie na dobra materialne – X przykazanie Boże. (Ani żadnej rzeczy, która jego jest).	– wyjaśnia, jak chrześcijanin powinien realizować swoje pragnienia – wykazuje związki pomiędzy przykazaniami: X, VII i IX	A C	– charakteryzuje, w jaki sposób X przykazanie broni godności człowieka – wskazuje okoliczności powodujące zazdrość i sposoby jej niwelowania	B D
53. Uświadomienie warunku wypełniania słów Boga. (Warunek wypełniania słów Boga).	– wylicza, co jest wyrazem troski o dar życia w Bogu – ukazuje zachowywanie przykazań jako warunek trwania w miłości Jezusa	B D	– wyraża pragnienie trwania w miłości Jezusa – opisuje, w czym się wyraża chrześcijańska tożsamość	A C

VII. Słowa, które trwają

54. Ukazanie chrześcijańskiego rozumienia rzeczywistości śmierci. (Śmierć i co dalej?).	– definiuje, czym jest śmierć – tłumaczy, dlaczego chrześcijaństwo wyklucza reinkarnację	A C	– charakteryzuje, co jest szczególnego w chrześcijańskim patrzaniu na śmierć – przedstawia stanowisko wierzących wobec śmierci	D B
55. Pogłębianie wiary w zmartwychwstanie Jezusa. (Zwycięzca śmierci).	– określa, czym jest zmartwychwstanie – informuje, czego dotyczy wiara chrześcijan w zstąpieniu Jezusa do piekieł	B D	– przedstawia dowody świadczące o zmartwychwstaniu Jezusa – uzasadnia, dlaczego zmartwychwstanie Jezusa ciągle budzi zainteresowanie wśród ludzi	A C
56. Rozwijanie wiary w powołanie do zmartwychwstania. (Powołani do zmartwychwstania).	– wyjaśnia sens wyrażen: „wierzę w ciała zmartwychwstania i żywot wieczny” – definiuje pojęcie: wieczność	C A	– wyjaśnia, czym dla chrześcijanina jest wieczność – analizuje biblijne teksty mówiące o nadziei uczestnictwa w zmartwychwstaniu	B D

<p>57. Rozpoznawanie religijnego znaczenia obrazów o sądzie Bożym. (Czas żniwa).</p>	<ul style="list-style-type: none"> – przedstawia powtórne przyjście Jezusa jako dzień sądu – informuje, w jaki sposób człowiek zostanie rozliczony z życia 	<p>B D</p>	<ul style="list-style-type: none"> – uzasadnia konieczność czynów miłości względem Boga i człowieka – interpretuje opis Mt 25, 31-36 	<p>C A</p>
<p>58. Poznanie religijnego sensu nauki o niebie, piekle i czyśćcu. (Niebo – piekło – czyściec).</p>	<ul style="list-style-type: none"> – określa, z czym wiąże się stan potępienia w piekle – wylicza działania, jakie należy podejmować, aby wybierać niebo i unikać zagrożenia piekła 	<p>C A</p>	<ul style="list-style-type: none"> – opisuje, na czym polega stan szczęścia w niebie – wyjaśnia, czym jest czyściec 	<p>B D</p>
<p>59. Przybliżenie warunków osiągnięcia życia wiecznego z Bogiem. (Aby żyć wiecznie).</p>	<ul style="list-style-type: none"> – interpretuje tekst Mt 25, 1-13 – opisuje chrześcijańskie rozumienie czuwania 	<p>C A</p>	<ul style="list-style-type: none"> – analizuje, co znaczy kochać Boga, bliźniego i samego siebie – określa, jak chrześcijanin powinien rozumieć wezwanie Jezusa do czuwania 	<p>D B</p>

Poradnik metodyczny do nauczania religii rzymskokatolickiej
według podręcznika nr AZ-31-01/1-11 zgodnego z programem nauczania nr AZ-3-01/1.

Wydanie II zmienione

Recenzenci: ks. prof. dr hab. Andrzej Offmański, ks. dr hab. Piotr Tomasiak

REDAKTORZY TOMU

ks. Andrzej Hajduk SJ, s. Anna Walulik CSFN

ZESPÓŁ AUTORÓW

Kierownik – ks. Zbigniew Marek SJ (Kraków)

Agnieszka Banasiak (Katowice)	Ewa Miśkowiec (Kraków)
Paweł Barczyński (Kraków)	ks. Janusz Mólka SJ (Kraków)
ks. Ryszard Czekański (Płock)	ks. Tadeusz Panuś (Kraków)
ks. Andrzej Hajduk SJ (Kraków)	Stefan Suliński (Kraków)
ks. Krzysztof Kantowski (Koszalin)	Małgorzata Suska (Kraków)
Renata Komurka (Kraków)	s. Anna Walulik CSFN (Kraków)
ks. Józef Kraszewski (Płock)	Barbara Wysokińska (Biała Podlaska)
Anna Królikowska (Kraków)	ks. Marian Zajac (Tarnów)
ks. Tomasz Lenczewski (Kalisz)	Aneta Zurek (Kraków)

Opracowanie: Barbara Wysokińska

Redakcja: R. Komurka, A. Królikowska

Projekt okładki: Joanna Panasiewicz

Nihil obstat: Przełożony Prowincji Polski Południowej Towarzystwa Jezusowego ks. Krzysztof Dyrak SJ,
Kraków, 17 maja 2005 r., 1.dz. 203/2005

© Wydawnictwo WAM • Księża Jezuit, Kraków 2005

© Wyższa Szkoła Filozoficzno-Pedagogiczna IGNA TIANUM w Krakowie, 2005

© Studio INIGO – CD – 2005

ISBN 83-7318-374-4 (WAM)
ISBN 83-89631-38-5 (WSF-P)

WYDAWNICTWO WAM
ul. Kopernika 26; 31-501 Kraków

tel. (012) 62 93 200; fax 429 50 03; e-mail: wam@wydawnictwovam.pl

DZIAŁ HANDLOWY

tel. (012) 62 93 254; 62 93 255; 62 93 256; 423 75 00; fax (012) 430 32 10

e-mail: handel@wydawnictwovam.pl

Zapraszamy do naszej KSIĘGARNI INTERNETOWEJ: <http://WydawnictwoWam.pl>

Wszelkie prawa zastrzeżone.

Bez pisemnej zgody wydawcy nie można do podręcznika tworzyć żadnych materiałów pomocniczych.